

حوزه حضور داشته‌اند. واژه کمک‌دهندگان سنتی در ادبیات مربوط، به کشورهای عضو کمیته کمک توسعه وابسته به سازمان همکاری اقتصادی و توسعه، اشاره دارد (Johnston & Rudyak, 2018: 433). کمک‌های خارجی چین از دهه ۱۹۵۰ به بعد تحولات عمده‌ای را پشت سر گذاشته است. پیش از سال ۱۹۷۳، چین کمک‌های خود را در قالب مجموعه‌ای از تجهیزات و تحت عنوان کمک مالی به کشورهای هدف ارائه می‌کرد. در طول این دوره، هزینه‌های کمک خارجی چین نسبت به درآمد ناخالص ملی (GNI) به‌طور متوسط ۱،۰۷ درصد بود (Lu & Huga, 2013). یک گزارش مرتبط با مؤسسه تحقیقاتی «لکسیس نکسیس»، حاکی از آن است که حجم مجموع برنامه‌های کمک خارجی و سرمایه‌گذاری مالی دولت چین، بسیار عظیم است و چند برابر بیشتر از برنامه‌های کمک توسعه‌ای هر یک از کشورهای ایالات متحده، اتحادیه اروپا، ژاپن و دیگر کشورهای کمک‌دهنده جهان است. نکته جالب توجه‌تر این است که حجم تعهدی که چینی‌ها در ارتباط با کمک‌های خارجی‌شان مطرح می‌کنند، بسیار بیشتر از مقادیر واقعی کمک هاست. برای مثال تعهدات کمک خارجی چین در سال‌های ۲۰۱۰ و ۲۰۱۱، معادل ۳ درصد تولید ناخالص داخلی این کشور و بیش از دو برابر بودجه رسمی وزارت دفاع این کشور بوده است (Wolf et al, 2013: xiii)، در عین حال تنها ۹/۴ درصد از تعهدات چین در زمینه کمک و سرمایه‌گذاری محقق شده است (Wolf, 2013: xiv).

برنامه کمک خارجی چین در سال ۲۰۱۲، ۱۲/۵ میلیارد دلار برآورد شده است که معادل ۱۲٪ درصد از تولید ناخالص ملی این کشور در این سال بوده است. در صورتی که این رقم بر مبنای درآمدسرانه ملی چین در نظر گرفته شود، می‌توان گفت چین امروز به یکی از بزرگ‌ترین و بخشنده‌ترین کمک‌دهندگان خارجی در سطح جهان تبدیل شده است (Li & Wang, 2014). به همین منظور بوده که برنامه کمک خارجی چین در فاصله سال‌های ۲۰۰۴-۲۰۰۹، هر سال ۳۰ درصد رشد کرده است (Brautigam, 2011: 205). یکی از دقیق‌ترین مطالعات